

Varför utbyter stater underrättelseinformation?

En jämförande fallstudie av Europol och IntCen

Abstract

Organized crime and terrorism has become more transnational during the last decades. This has broadened and deepened our conception of security and who we think are supposed to provide this. As a result, international cooperation between law enforcement agencies and intelligence services has increased. Intelligence sharing has become more usual but it still has its flaws and it has been difficult for organizations to gain the trust needed.

This thesis is a case study of Europol and IntCen, two international cooperations with the main goal to provide security to the European Union by working with intelligence sharing. IntCen is generally described as having been more successful than Europol, and this thesis studies the different factors regarding their work that can explain this. To do this, I use game theory and focus on how the different organizations were built and how they work.

The results I found was the fact that Europol deals with more sensitive information and is also more dependent on the member states to provide this information, which makes cooperation more difficult. IntCen works more with OSINT, which is information that comes from open sources and is generally seen as less controversial. IntCen has also had the opportunity to develop more independently, which has enabled them to be more adapted to the needs of the member states and decision makers in the EU.

Nyckelord: Europol, IntCen, samarbete, underrättelseinformation, spelteori, säkerhet

Antal ord: 9952

Innehållsförteckning

1	Inledning	1
1.1	Syfte och problemformulering	2
1.2	Tes	2
1.3	Uppsatsens upplägg.....	3
2	Metod	4
2.1	Material och avgränsning	5
2.2	Begrepp	6
3	Teori	7
3.1	Spelteori	7
3.2	6 teorier som förklarar internationellt samarbete	9
3.2.1	Absoluta- och relativa fördelar och tanken om ömsesidighet	9
3.2.2	Antalet aktörer.....	10
3.2.3	Upprepning	11
3.2.4	Internationella regimer	11
3.2.5	Epistemiska samfund.....	12
3.2.6	Maktasymmetri.....	12
3.3	Kort om rganisationsteori.....	12
3.4	Teorisammanfattning	13
4	Varför behövs ett samarbete på EU-nivå?	14
5	Empiriskt fall: Europol	16
5.1	Europol och dess bakgrund	16
5.2	Angående Europol och hur de arbetar	18
6	Empiriskt fall: IntCen	20
6.1	IntCen och dess bakgrund	20
6.2	Angående IntCen och hur de arbetar	21
7	Intervju med Rikskriminalpolisen	24
7.1	Hur informationsutbytet går till mellan Rikskriminalpolisen och Europol.....	24
7.2	Vilken information utbyter man inte och varför?.....	24
8	Avslutande diskussion	26

9	Slutsats och sammanfattning	28
10	Bilaga 1.....	29
11	Källförteckning	30
11.1	Tryckta källor	30
11.2	Elektroniska källor	31

1 Inledning

Under de senaste decennierna har vi kunnat observera en stadig ökning av transnationell organiserad brottslighet. Dessa organisationer kan snarast liknas vid nätverk, som samarbetar och delar information över språkliga, kulturella och nationella gränser. Detta får bl.a. negativa konsekvenser för staters politik, deras ekonomiska och sociala förutsättningar och därmed även allvarliga konsekvenser för samhällens utveckling runt om i världen. Majoriteten av de länder som drabbas är utvecklingsländer, men i takt med att den organiserade brottsligheten blivit alltmer transnationell påverkar organiserad brottslighet (såsom smuggling av människor och droger, pengatvätt osv.) på en allt större skala (jmf Cornell mfl, 2006, s.6-16, 24f).

Förutom det nya hotet från organiserad brottslighet har det även skett ett skifte när det gäller terrorism och det som ibland kallas den ”nya terrorismen” som har utvecklats till att likna transnationella nätverk. Även om terrorism och organiserad brottslighet skiljer sig åt när det gäller deras övergripande syfte så har de samtidigt blivit allt starkare sammanlänkade då terroristgrupper numera ofta finansierar sig själva med hjälp av organiserad brottslighet (jmf Hertzberger, 2007, s.20f).

I takt med dessa förändringar har vår förståelse för begreppet säkerhet och vem det är som ska erbjuda den här säkerheten förändrats. Tidigare har fokus främst legat på de traditionella perspektiven som fokuserar på statens säkerhet och säkerhetshot i form av andra stater. Begreppet har dock kommit att utvecklas då fler argumenterar för en bredare och djupare förståelse för begreppet vilket har lett till en ökad prioritering av medborgarnas säkerhet (Hough, 2013, s.2-14).

Transnationella hot som exempelvis organiserad brottslighet har därmed börjat ses som säkerhetshot. Istället för att endast fokusera på politisk överlevnad så läggs större fokus på samhällens och politiska systems trygghet och funktionalitet (Cornell mfl, 2006, s.6). Eftersom terrorism och organiserad brottslighet numera är transnationell till sin natur och inte visar någon hänsyn till statsgränser så har samarbete över gränserna mellan stater och andra nätverk för att kunna hantera och bekämpa den här typen av hot blivit viktigare. Vilket i sin tur även har skapat nya säkerhetsaktörer (jmf Cornell mfl, 2006, s.6-25).

Ett exempel på detta är hur EU har utvecklats mer till en säkerhetsaktör med målet att deras medlemsstater ska utbyta information mellan deras olika underrättelsetjänster och brottsbekämpande myndigheter. Tillfälliga samarbeten mellan enskilda stater har förekommit tidigare men den här typen av samarbete har tidigare varit väldigt ovanligt och det finns studier som pekar på att de i många fall fortfarande är bristfälliga. Det blir därmed intressant att undersöka hur väl rustade de här samarbetena och organisationerna faktiskt är för att hantera de nya hoten.

Två omtalade organisationer inom EU som arbetar med just den här typen av samarbete är Europol och IntCen. IntCen beskrivs överlag som väldigt framgångsrikt medan Europol har haft blandad framgång och fortfarande upplever problem med förtroendet inom vissa delar (Cross, 2013, s.390-392). Varför har då två organisationer, båda inom EU och med liknande syfte, uppnått så skilda resultat?

1.1 Syfte och problemformulering

Mitt syfte med uppsatsen är att undersöka EUs roll som säkerhetsaktör genom att studera vilka faktorer som har bidragit till att IntCen har nått framgång medan Europol upplevt fler svårigheter.

Både Europol och IntCen är organisationer inom EU och de behandlar en del liknande områden. Europols arbetsområden rör till stor del olika typer av organiserad brottslighet men de arbetar även med att bekämpa terroristgrupper medan IntCen främst hanterar terrorism (jmf Cross, 2013, s.392-395; Rozée, 2013, s.373-375). Trots att de båda tillhör EU så skiljer sig deras arbetssätt åt och jag anser därför att det är principiellt intressant att jämföra dessa och undersöka hur de skiljer sig åt samt vilka effekter detta får.

Frågeställning:

Varför har IntCen uppnått större framgång än Europol?

1.2 Tes

En tänkbar förklaring till min frågeställning kan vara det faktum att Europol och IntCen till stor del hanterar olika typer av information. De arbetar båda med underrättelseinformation, men IntCen får denna främst från öppna källor medan Europol hanterar vad som kan anses vara mer känslig information. Vilket i sin tur kan tänkas påverka nivån av förtroende som medlemsstaterna och de olika brottsbekämpande myndigheterna har för organisationerna när det t.ex. gäller källskydd.

Ytterligare en förklaringsfaktor kan vara det faktum att Europol hanterar interna hot medan IntCen har ett större fokus på externa hot som medlemsstaterna kanske har lättare att enas kring.

1.3 Uppsatsens upplägg

Uppsatsen inleds med att jag redogör för vilken metod och vilket material som använts för studien. Därefter presenteras de teorier som jag har valt att utgå ifrån samt hur de lägger grunden för analysen. Första delen av det empiriska materialet inleds med en diskussion kring varför samarbete på EU-nivå efterfrågats. Därefter kommer en beskrivande del där jag redogör för respektive organisations bakgrund och syfte. Efter detta går jag igenom deras olika arbetssätt utifrån de faktorer som diskuterats i metod- och teoridelen och hur de skiljer sig åt. Sedan har jag en intervju med Rikskriminalpolisen och uppsatsen avslutas med en avslutande diskussion, där jag återkopplar till frågeställningen och teorin, samt en sammanfattning med förslag på vidare studier.

2 Metod

För min studie har jag valt att använda mig av en teorianvändande fallstudie som metod och valen av fall är som tidigare nämnt Europol och IntCen. Fallstudien lämpar sig speciellt bra som metod då man önskar svara på frågor kring ”hur” och ”varför”. Samt för att nå förståelse för komplexa sociala fenomen som t.ex. processer och internationella relationer då man kan studera nutida händelser men inte har någon möjlighet att manipulera eller kontrollera de olika faktorerna (jmf Yin, 2003, s.1-9).

Med hjälp av fallstudien kan man på så sätt komma närmare analysenheterna och därmed även undersöka skillnader på ett djupare plan. Min förhoppning med den här uppsatsen är därmed att kunna bidra med en djupare förståelse för de faktorer som medverkar till att göra att vissa samarbeten kring utbyte av underrättelseinformation lyckas medan andra upplever fler motgångar. Genom att undersöka vilka faktorer som har påverkat när det gäller Europol och IntCen kan det även ge ett perspektiv för hur EU fungerar som säkerhetsaktör och vilka samarbeten som fungerar bra samt mindre bra.

Det är även viktigt att poängtera att begreppet framgång inte är helt oproblematiskt. När jag använder det i den här uppsatsen och skriver att IntCen varit mer framgångsrikt menar jag inte att Europolsamarbetet inte fungerar. Utan att tidigare studier pekat på att IntCen haft lättare för att bygga förtroende från medlemsstaterna i utbytet av underrättelseinformation och även ansetts kunna bidra med mer när det gäller kvaliteten på samarbetet (jmf den Boer, 2012; Müller-Wille, 2008; Cross, 2013; Rozée mfl, 2013; Walsh, 2006).

Enligt Esaiasson (2012, s.28) bör all forskning ha generaliserbarhet som mål vilket jag är medveten om att jag inte helt kan uppfylla med min studie. Men även om min undersökning av faktorerna som påverkat Europol och IntCen inte kan säga något om alla underrättelsesamarbeten så önskar jag bygga vidare på tidigare forskning kring EUs samarbete kring säkerhet samt de teorier som berör detta.

Min uppsats är även till viss del utplagd utifrån en mest-lika design. Målet med en mest-lika design är att de fall man undersöker ska vara lika i alla hänseenden förutom när det gäller förklaringsvariabeln (x) och det som ska förklaras (y) (Teorell mfl, 2007, s.225-227). Europol och IntCen är lika i det avseende att de båda hanterar och analyserar underrättelseinformation, de tillhör båda EU-samarbetet och utgår till stor del från samma ramverk och har kontakt med ungefär samma länder. IntCen beskrivs trots detta överlag som mer framgångsrikt jämfört med Europol. Den största mängden teori som berör säkerhets-samarbete och utbyte av underrättelseinformation fokuserar på vikten av förtroende. Jag har därför valt ut ett antal faktorer utifrån teorin med fokus på hur samarbetet och utbytet av information fungerar i respektive organisation. Som t.ex. vilken typ av information de hanterar och hur öppna organisationerna är.

Problematiken med mest-lika design är dock att det i realiteten inte går att finna två fall som är helt identiska i alla avseenden förutom när det gäller det som ska förklara och förklaras (Teorell mfl, 2007, s.227). Men jag anser trots detta att mina fall är tillräckligt lika för att man ska kunna göra vissa jämförelser kring deras arbete.

Jag har dessutom genomfört en intervju över mail med en jurist som arbetar på Rikskriminalpolisen för att kunna ställa frågor kring Europolsamarbetet med förhoppningen att kunna bidra med ett djupare perspektiv för hur samarbetet fungerar i praktiken. Risken med intervjuer är dock bl.a. att beroende på hur frågorna formuleras så kan de även tolkas olika (Esaiasson, 2012, s.241-249) och jag hade därmed detta i åtanke när jag formulerade dem för att vara så tydlig som möjligt (se Bilaga 1).

2.1 Material och avgränsning

Problematiken kring studier av organisationer som hanterar underrättelseinformation är det faktum att de ofta hanterar känslig information och därmed varierar i hur öppna de är för allmänhetens insyn. I det här fallet har den främsta svårigheten varit att finna relevant information angående IntCen. Till skillnad från Europol är organisationen betydligt mer sluten, IntCen har t.ex. inte någon hemsida och det är sällan som de tar någon plats i media (jmf Cross, 2013, s.392; Hertzberger, 2007, s.68). Den övervägande andelen material som diskuterar underrättelsesamarbete i EU diskuterar därmed främst Europol och dess struktur. Det finns trots detta ändå information att finna kring IntCen och dess utveckling (även om det främst är sekundärkällor), men jag är ändå medveten om att andelen tillgänglig information är delvis obalanserat och tar hänsyn till detta i min undersökning. I det här fallet kring underrättelsesamarbeten, är respektive organisations ”öppenhet” dessutom en intressant faktor att studera.

Jag har därmed valt att inte fokusera så mycket på den faktiska organisationsstrukturen utan främst deras arbetssätt, eftersom information kring organisationens uppbyggnad finns tillgänglig för Europol men inte för IntCen vilket hade kunnat medföra en skevhet i resultatet.

2.2 Begrepp

Underrättelseinformation står för information som analyserats och som syftar till att hjälpa mottagarens beslutsfattande. Exakt vad som räknas som underrättelseinformation kan därmed variera beroende på vad man betraktar som ”rå” och bearbetad information (Müller-Wille, 2004, s.7).

OSINT står för ”open source intelligence” vilket innebär information som är offentligt tillgänglig, exempelvis på Internet, och genom dess betydelse för bevarandet av säkerheten och för kriminella undersökningar hämtas in, analyseras, bedöms och skickas till de berörda organen för att förhindra och bekämpa brott (Cross, 2013, s.395).

Samarbete uppstår då aktörer anpassar sitt beteende till de aktuella eller förutsedda preferenserna hos andra aktörer genom en process som samordnar dessa. Den här förklaringen av begreppet gör två viktiga antaganden. Dels att aktörernas beteende inriktar sig på något mål samt att samarbetet medför antingen fördelar eller nackdelar för aktörerna (Milner, 1992, s.467-468).

3 Teori

3.1 Spelteori

Organisationer som behandlar säkerhet och underrättelseinformation är starkt präglade av realistiska antaganden. Realismen i sin tur är grundat på tanken om att det internationella systemet är anarkiskt vilket innebär att alla stater måste värna om sig själva och skydda sina egna säkerhetsintressen. Samarbete mellan stater ses därmed som väldigt svårt, om inte omöjligt, eftersom det inte finns någon central auktoritet som kan straffa de som avviker från samarbetet (jmf Keohane, 1986, s.1; Munton mfl, 2013, s.668; Oye, 1985, s.1; Snidal, 1991, s.701).

Detta betyder inte att realismen är den enda "sanningen", hela principen med att skapa säkerhet gemensamt bortgår till stor del från detta. Men realismen har till stor grad format vår syn på säkerhet och internationellt samarbete och därmed även säkerhetsaktörerna (jmf Munton mfl, 2013, s.668).

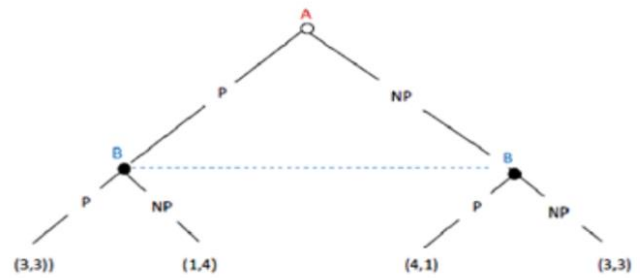
Utifrån ett realistiskt perspektiv ser man världen som farlig och fylld av konflikter. Det är därmed underrättelsetjänstens roll att skydda den nationella säkerheten genom att maximera statens fördelar, i form av makt och inflytande. Stater använder därmed underrättelseinformation som ett sätt att bevara och expandera sin makt och samarbete förekommer så länge som det inte försvagar den egna staten (Munton mfl, 2013, s.668).

Beslut angående att dela underrättelseinformation eller samarbeta när det gäller säkerhetsfrågor baserar sig därmed både på de förväntade fördelarna men även de potentiella kostnaderna. Stater väger dessa fördelar och nackdelar mot varandra innan de väljer att ingå i samarbeten och ett sätt att illustrera detta är med hjälp av spelteori (jmf Munton mfl, 2013, s.676).

Spelteori är starkt förknippat med "fångarnas dilemma" som utgår ifrån att två personer arresterats misstänkta för ett brott de genomfört gemensamt. Båda har då två olika alternativ, antingen att erkänna brottet eller att vara tyst, och de måste välja ett av dessa alternativ utan att veta vad den andra fången väljer. Själva dilemman är att deras öde inte beror enbart på deras eget val utan även den andra fångens beslut. Ifall en av dem erkänner så kanske dennes straff blir lindrigare, så länge som den andra fången inte erkänner. Medan den som då håller tyst eventuellt får ett hårdare straff. Men ifall både håller tyst och samarbetar så kanske de båda blir fria eller får lindrigare straff p.g.a. bristande bevisföring (Axelrod, 2006, s.7-10; Oye, 1985, s.7-8).

Samma spelteori kan användas för att förklara det dilemma som stater möter då de beslutar sig för att samarbeta eller inte. Båda staterna tjänar på ett samarbete men ifall en av dem samarbetar och den andre avviker skapar detta en obalans och förluster för den som valde att samarbeta (Munton mfl, 2013, s.676-679).

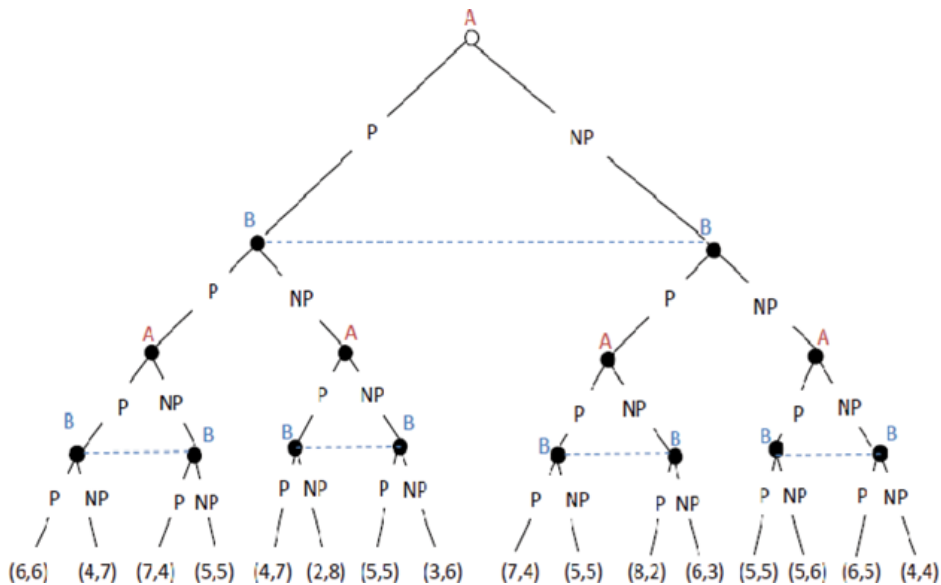
		State B	
		Provide (Cooperate)	Not provide (Defect)
State A	Provide (Cooperate)	(3,3)	(1,4)
	Not provide (Defect)	(4,1)	(2,2)

Bild 1 (Munton mfl, 2013, s.678)

I ett spel med endast två aktörer, som bild 1 ovan illustrerar, skulle båda tjäna på att samarbeta men det säkraste valet är ändå att avvika (Oye, 1985, s.13). Detta är dock en väldigt förenklad förklaring och det är viktigt att påpeka att även andra faktorer kan påverka utslaget, som t.ex. huruvida spelet upprepar sig (Munton mfl, 2013, s.679-681).

När aktörer medverkar i upprepade spel blir beslutsprocessen mer komplex eftersom deras strategi måste ta hänsyn till det aktuella spelet men även alla framtida drag. Det faktum att aktörerna då kan tänka om och ändra sina handlingar leder till frågan om detta ökar eller minskar troligheten för samarbete? (jmf Oye, 1985, s.12-18).

Bild 2 (Munton mfl, 2013, s.680)

Bild 2 ovan visar de olika alternativen då två aktörer medverkar i upprepade spel. Det man har funnit är att upprepade spel ökar sannolikheten att aktörerna samarbetar, men att detta även beror på huruvida spelet har någon tidsbegränsning. Ifall båda aktörer vet att spelet endast kommer pågå under en viss period minskar troligheten att de kommer att samarbeta, eftersom båda vet att de inte kan "straffa" den andra aktören ifall den avviker precis i slutet av spelet. Båda får därmed incitament att inte samarbeta (Munton mfl, 2013, s.680).

Ifall aktörerna däremot förväntar sig att spelet kommer att fortgå utan något direkt slut blir andra faktorer relevanta, såsom rykte och vedergällning. Statens rykte är viktigt för dess relation till andra stater och ett beslut att inte samarbeta kan skada eventuella framtida relationer samt avskräcka andra stater från att samarbeta (Munton mfl, 2013, s.681; Oye, 1985, s.14-15).

I ett upprepat spel så måste aktörerna ta hänsyn till alla olika alternativ och utfall som kommer bli relevanta. Eftersom varje aktör tjänar på att samarbeta jämfört med att båda inte samarbetar, så kommer båda att samarbeta så länge som de kan vara någorlunda säkra på att även den andra aktören gör det. Ett exempel på detta är ifall det finns något reellt hot för den aktör som väljer att avvika (Munton mfl, 1985, s.681; Oye, 1985, s.12-18).

Det är dock viktigt att vara medveten om att spelteori har vissa brister, bl.a. så erbjuder den ett väldigt förenklat perspektiv på internationella relationer och gör antaganden om att båda har ett gemensamt intresse för att samarbeta samt att de båda är rationella aktörer och tar därmed inte hänsyn till annan intern politik som kan påverka viljan att samarbeta (jmf Milner, 1992, s.468).

3.2 6 teorier som förklarar internationellt samarbete

Helen Milner (1992, s.466-496) har i sin artikel "International Theories of Cooperation among Nations: Strengths and Weaknesses" sammanfattat 6 teorier som utgår ifrån spelteori. Teorierna poängterar olika faktorer som har inflytande för staters incitament att samarbeta och dessa diskuteras här nedan.

3.2.1 Absoluta- och relativa fördelar samt tanken om ömsesidighet

Den här teorin utgår ifrån att stater samarbetar för att få absoluta fördelar. Detta följer ett ekonomiskt perspektiv genom att man antar att stater agerar som rationella aktörer för att maximera sin vinst, som i det här fallet innebär de faktiska fördelar de får utav samarbetet (Milner, 1992, s.470).

Man kan på så sätt göra antagandet att stater vill maximera sin nytta och ett samarbete utifrån principen om fångarnas dilemma blir utifrån detta resonemang därför den föredragna strategin för att uppnå detta. I en anarkisk värld maximerar man sina absoluta fördelar bäst utifrån spelteori genom att samarbeta. P.g.a. risken för fusk samt svårigheten att straffa detta blir därmed en "Tit-For-Tat"-strategi det mest optimala, dvs. att man först samarbetar och sedan agerar utifrån den andra aktörens handling (jmf Axelrod, 2006, s.31-33; Oye, 1985, s.17).

Utifrån spelteori fungerar ömsesidigt samarbete bäst i kombination med upprepning. Samarbete fungerar då avvikelser från samarbetet kan "straffas" vilket endast kan ske ifall samarbetet upprepas. I mer komplicerade sociala samspel blir dock tanken om ömsesidighet mer komplicerat. I de fall då t.ex. fusk inte går att straffa på det sättet som spelteorin diskuterar kan därför andra faktorer spela en viktig roll för samarbete. Ett exempel på detta är att ömsesidighet i

samarbetet bör innebära ett utbyte av ungefär likvärdiga fördelar och nackdelar. En brist på likvärdighet i ett samarbete kan leda aktörer till att missförstå strategin och på så sätt skapa konflikter (Keohane, 1986, s.6-7).

Det finns dock de som motsätter sig tanken att den viktigaste faktorn är absoluta fördelar och istället argumenterar för att relativa fördelar även spelar en central roll. Eftersom stater alltid jämför de absoluta fördelar de uppnår med de absoluta fördelar som de andra staterna får och samarbete blir då svårare eftersom ingen vill få färre absoluta fördelar än någon annan stat. En del menar därför att relativa fördelar gör att samarbete inte alls kan förekomma, medan andra påpekar att ett balanserat utbyte kan förebygga problematiken (jmf Grieco, 1988, s.471; Snidal, 1991, s.701-703).

Enligt ett realistiskt perspektiv uppnår man balans genom att fördelarna distribueras så att ungefär samma balans som fanns innan samarbetet upprätthålls. Detta liknar resonemanget som fördes tidigare i texten om att sökandet av absoluta fördelar i kombination med ömsesidighet leder till slutsatsen att stater fokuserar på relativa fördelar. De absoluta fördelarna måste därför vara ungefär likvärdiga, vilket med andra ord innebär att ingen stat får några relativa fördelar (Milner, 1992, s.471-472). Det som i grunden leder till denna önskan om balans grundar sig i rädslan att den andra aktören kommer att fuska eller risken att man genom sitt samarbete förlorar ett övertag (Milner, 1992, s.470-473).

Det finns dock en viss problematik när man diskuterar ett balanserat utbyte. För vad menas egentligen med balans eller ungefär likvärdiga fördelar? (Keohane, 1986, s.2-5). Antingen kan det innebära att alla fördelar distribueras lika till alla aktörer, vilket innebär att alla stater måste vara exakt lika i alla aspekter för att förhindra relativa fördelar. Eller, som jag nämnde tidigare (och som förmodligen är en mer vanlig syn på definitionen), att fördelarna fördelas proportionerligt utifrån aktörernas tidigare maktpositioner eller deras kostnader/investeringar (jmf Keohane, 1986, s.6; Milner, 1992, s.472-473).

3.2.2 Antalet aktörer

Ytterligare ett perspektiv är rollen som antalet aktörer kan spela för att antingen gynna eller försvåra ett samarbete. Det finns då två olika förhållningssätt när det gäller antalet aktörer. En del argumenterar för att förutsättningarna för att ett samarbete ska uppstå eller hålla minskar desto fler aktörer som involveras. Eftersom ett större antal aktörer ökar risken att någon fuskar eller avviker från samarbetet och även minskar möjligheten att straffa dessa (Oye, 1985, s.18-22). Problematiken med detta perspektiv är bl.a. att det inte specificeras exakt var gränsen går, hur många aktörer anses vara för många för att ett samarbete ska vara möjligt?

De som argumenterar för att fler aktörer faktiskt kan medföra positiva effekter påpekar att ett större antal aktörer bl.a. kan ge fler möjligheter för utbyte och ett mer gynnsamt utbyte än då det endast är några få aktörer inblandade (Milner, 1992, s.473-474). Antalet aktörer kan även hanteras av aktörerna själva. I vissa situationer som involverar ett stort antal aktörer kan dessa brytas ner i mindre

grupper ifall detta krävs (Milner, 1992, s.474; Oye, 1985, s.12-18). Enligt spelteori kan även fler aktörer vara något positivt, eftersom sannolikheten för ett samarbete i en miljö med relativa fördelar då kan öka (Milner, 1992, s.474). Man kan t.ex. argumentera för att det är mer känsligt att förlora ett övertag i ett samarbete med färre aktörer eftersom fler aktörer ökar möjligheterna att skydda sig själv genom att skapa koalitioner (jmf Snidal, 1991, s.716).

3.2.3 Upprepning

Tanken om upprepning förklarar som tidigare nämnt samarbete utifrån aktörernas förväntningar om framtiden. Eftersom aktörer som förväntar sig att samarbetet kommer att fortgå i all oändlighet till större grad kommer att samarbeta eftersom man då tjänar mer på det och risken att straffas för att man avviker ökar (Oye, 1985, s.12-18).

Det finns dock vissa aspekter som man måste ta hänsyn till när det gäller upprepade spel. Det kan t.ex. vara svårt att avgöra exakt när förutsättningarna för upprepning är tillräckligt höga för att påverka aktörens villighet att samarbeta, vilket gör det svårt att undersöka eller fastställa (Milner, 1992, s.474-475; Oye, 1985, s.13).

3.2.4 Internationella regimer

Internationella regimer är även en faktor som anses påverka staters samarbetsvilja och man fokuserar då främst på den funktion som internationella regimer spelar för stater. Internationella regimer kan förklaras som de normer, regler och/eller beslutsfattningsprocesser som formar aktörers förväntningar. De kan på så sätt vara positiva för samarbeten genom att de ökar staters förståelse för hur de andra staterna kommer att agera i en viss situation. Internationella regimer förväntas även förändra mönstret för transaktionskostnaderna eftersom de minskar incitamenten att bryta mot principer inom regimen. Regimer kan även minska staters osäkerhet och oro att andra kommer att avvika och därmed deras egen benägenhet att göra det (Milner, 1992, s.475-478; Munton mfl, 2013, s.670; Oye, 1985, s.16-17, 20-21).

Samtidigt kan man påpeka att det faktum att det faktiskt finns internationella regimer innebär att det redan har förekommit en serie av beslut från stater gällande samarbete. Genom att endast fokusera på regimer kan man då missa att studera tidigare uppgörelser och politiken som har påverkat distributionen som sker i samarbetena (Milner, 1992, s.475-478).

3.2.5 Epistemiska samfund

Ytterligare en teori som har uppkommit när det gäller internationella relationer är rollen som epistemiska samfund kan få för samarbeten. Den här typen av samfund består av en grupp professionella som tror på samma orsak- och verkanförhållanden, delar samma värderingar och har en gemensam förståelse för ett problem och vad som är dess lösning. Detta är dock inte ett krav för att samarbete ska uppkomma men de kan ta en liknande roll som regimer, dvs. att de kan minska osäkerhet, bidra med information och underlätta förhandlingar eller samarbete. Det som skiljer regimer och epistemiska samfund åt beror främst på typen av information som de tillgodoser. En regim bidrar med information som berör andra aktörers preferenser och hur tillmötesgående de är medan ett epistemiskt samfund ger ”expertkunskap”, dvs. en särskild lösning eller kompromiss som underlättar genom att koordinera staternas förväntningar (jmf Cross, 2013, s.391-39; Milner, 1992, s.478-480).

Epistemiska samfund förklarar därmed inte direkt varför samarbete inleds utan snarare dess omfattning och hur hållbara de är. Samarbetets hållbarhet och styrka avgörs därmed av hur stort inflytande medlemmarna av det epistemiska samfundet har på deras nationella regeringar eftersom de då kan påverka synen på vad som bör räknas som ett nationellt intresse (Milner, 1992, s.479).

3.2.6 Maktasymmetri

Teorin om maktasymmetri hävdar att obalans i form av hierarkier kan gynna samarbete. Dessa skillnader ger starkare aktörer ett större inflytande när det gäller att organisera ett samarbete. En slutsats vore då att den starkare aktören tjänar mest på samarbetet, men det finns studier som pekar på det motsatta. Dvs. att det istället är de svagare staterna som tjänar mest på att samarbeta med en stark aktör. Maktasymmetrin kan på så sätt bidra med fördelar för de svagare staterna och öka deras samarbetsvilja. Även om en enskild stat som är starkare än alla andra inte är en nödvändighet för att ett samarbete ska uppstå, så kan maktasymmetri ändå påverka och bidra till samarbete (Milner, 1992, s.480).

3.3 Kort om organisationsteori

I organisationer som har funnits länge är det vanligt att det utvecklas en organisationskultur som försvårar möjligheten att med formella styrmekanismer förändra verksamheten och dess struktur. Vilken kultur som formar organisationen är därmed en central faktor för huruvida en förändring kommer att lyckas eller inte (Jacobsen mfl, 2008, s.137-140). Det finns även en del som argumenterar för att förändring inom organisationer alltid präglas av en viss tröghet och att det som avgör huruvida en organisation kommer att klara sig eller inte är hur väl anpassad den är för omvärlden (Jacobsen mfl, 2008, s.419-420).

3.4 Teorisammanfattning

Även om realismen i många fall har ansett att internationellt samarbete och utbyte av underrättelseinformation är väldigt problematiskt eller rentav omöjligt så har ändå underrättelsetjänster samt andra säkerhetsaktörer påverkats starkt av realistiska antaganden. Oavsett om man anser att dessa tankar illustrerar en rättvis bild av det internationella systemet eller inte, så är de ändå relevanta eftersom de till stor del har format vår syn på säkerhet och de organisationer som ska upprätthålla den.

I dagens situation med en ökad andel transnationella hot har incitamenten för att samarbeta och utbyta information ökat. Spelteori kan därmed bidra med en förståelse för det strategiska tänkandet när stater och andra nationella säkerhetsaktörer, såsom underrättelsetjänster och brottsbekämpande myndigheter, bedömer huruvida samarbete i ett visst fall anses lönsamt eller inte. Spelteori har även lagt grunden till de 6 teorier angående internationellt samarbete som Helen Milner sammanfattade. Med den här uppsatsen ligger fokus först och främst på den roll som absoluta- och relativa fördelar spelar, samt antalet aktörer och till viss del epistemiska samfund, internationella regimer och organisationsteori. Jag har inte lagt något direkt fokus på huruvida medlemsstaterna tror att samarbetet kommer att fortsätta i oändlighet eller inte, eftersom jag gör ett antagande om att detta inte borde skilja sig åt särskilt mycket i de fall jag har valt. Maktasymmetri ligger inte heller i fokus inom ramen för den här uppsatsen, men jag valde ändå att ta med dessa perspektiv för att kunna ge en helhetsbild angående vad som kan ha inflytande på internationellt samarbete.

4 Varför behövs ett samarbete på EU-nivå?

Problemet med internationellt samarbete har, som jag diskuterade i teoridelen, länge ansetts vara avsaknaden av en central auktoritet som kan öka incitamenten för samarbete och straffa de som avviker (Axelrod, 2006, s.3-4; Oye, 1985, s.1). Men i takt med att organiserad brottslighet och terrorism blivit alltmer transnationell till sin natur, dvs. att den får effekter för mer än ett land och att den även är verksam i flera länder, så har incitamenten för internationellt samarbete ökat (jmf Müller-Wille, 2004, s.11).

Dessa ”nya hot” är egentligen inte nya i sig själva eftersom varken organiserad brottslighet eller terrorism är ett nytt fenomen. Däremot har det skett en förändring i hur dessa tar sig uttryck. Idag har västvärlden en minskad andel militära hot men samtidigt en ökad känslighet i våra moderna samhällen. Trots att de militära hoten har minskat så har västvärlden fått ett ökat antal aktörer som antingen kan räknas som fiendliga eller som har möjligheten att utgöra ett hot. Dagens organiserade brottslighet och terrorism arbetar därmed på en större skala p.g.a. tillgängligheten till teknologi och förmågan att använda den som ett medel (Müller-Wille, 2004, s.11-13).

Underrättelseinformation har som en effekt av detta blivit viktigare då aktörerna som utgör hoten inte är lika tydliga. De nya aktörerna passar ofta inte in i de traditionella mönstren för nationella allianser och fiender och det är dessutom alltmer sällan som hoten tar sig uttryck som en eskalerande konflikt (Müller-Wille, 2004, s.12). Det krävs därmed mer av staterna för att koordinera samarbete mellan sina egna organ samt internationellt. Ytterligare andra fördelar som ett samarbete kan medföra är bl.a. möjligheten att påverka andra stater och deras politik, samt att minska risken för ”groupthink” (Munton mfl, 2013, s.672). Dvs. att medlemmarna i gruppen främst vill nå enighet och därmed inte är lika kritiska mot de egna idéerna (Mintz mfl, 2010, s.19).

Förutom de nya hot som diskuterades ovan så har det skett två utvecklingar som har gjort ett säkerhetssamarbete inom EU viktigt. Den första anledningen är EUs fria och rörliga marknad som öppnade gränserna mellan EUs länder. Detta förde med sig flera nya möjligheter men även hot och ett samarbete mellan olika medlemsstaterna när det gäller tull, polis osv. blev därmed viktigare (Carrapiço mfl, 2013, s.360; Walsh, 2006 s.627).

Den andra faktorn är utvecklingen av en EU försvars- och säkerhetspolicy vilket har lett till att medlemsstater integrerat delar av sin policy angående försvarsplanering, inklusive underrättelseinformation angående utveckling utomlands (Müller-Wille, 2004, s.13; Walsh, 2006, s.627).

Ifall man då utgår ifrån att ett utbyte av underrättelseinformation till viss del krävs för att kunna upptäcka, hantera och bekämpa de nya hoten så väcker det även andra frågor. Behövs det ett samarbete på EU-nivå eller fungerar utbytet av information bättre direkt mellan olika stater? Detta utgår i grunden från frågan om huruvida samarbetet och utbytet av information bör fungera vertikalt eller horisontellt (jmf Müller-Wille, 2004, s.33).

Ett vertikalt samarbete sker då det finns ett EU-organ som producerar sina egna bedömningar och som kan ta emot underrättelseinformation från andra myndigheter. Medan ett horisontellt samarbete formas som nätverk genom vilka nationella organ kan skapa bi- eller multilaterala kontakter och på så sätt utbyta information. För tillfället innefattar EUs struktur lite av båda, men vilket alternativ är då det optimala? Frågan gällande om det är EU som kan genomföra detta bäst beror på huruvida ett EU-organ kan tillföra något värde till utbytet. Svaret är ja ifall detta organ kan producera något som antingen inte kan eller som av någon annan anledning inte görs på nationell nivå eller ifall en viss form av underrättelseprodukt helt kan flyttas till EU-nivå (Müller-Wille, 2004, s.33).

Ytterligare en aspekt är att ifall man lyckas samarbeta när det gäller något så känsligt som underrättelseinformation så är det ett steg närmare mot att skapa en gemensam "världsbild" när det gäller medlemsstaternas syn på säkerhet samt politik. Det ger även en indikation för hur nära EUs medlemsstater är varandra i realiteten och hur nära de är till att uppfylla ambitionen att producera säkerhet kollektivt (jmf Walsh, 2006, s.626-638).

Samarbetets framgång har dock varierat och ett problem har varit att de flesta organ i Europa som arbetar med den här typen av hot skapades under Kalla kriget eller tidigare och har därmed utvecklat ett visst sätt att arbeta som har varit svårt att förändra i vissa fall. Det har även funnits en viss misstänksamhet angående hur andra stater kommer att använda informationen man utbyter, hur utbytet påverkar andra bi-laterala samarbeten, risken att andra stater inte bidrar samt oron att man därmed förlorar inflytande (Müller-Wille, 2004, s.15-17).

5 Empiriskt fall: Europol

5.1 Europol och dess bakgrund

Tanken om att skapa någon form av samarbete mellan EUs poliskårer har funnits länge. Det första steget mot ett mer informellt samarbete togs redan på 1970-talet och fokus låg då främst på hur man skulle kunna utveckla Interpols roll och det europeiska polisarbetet. Men trots att ett samarbete var något som diskuterades länge så var det inte något som alla medlemsstater ansåg var självklart. En del stater var positiva till ett mer omfattande europeiskt polissamarbete och såg det som en möjlighet att kunna dela med sig av sin syn på säkerhet. Medan andra argumenterade för att det var alldeles för tidigt för den här typen av samarbete och att EU inte var redo för den utvecklingen än. Ytterligare andra ansåg att den här typen av samarbete inte var genomförbart överhuvudtaget (Santiago, 2000, s.39-45).

En stor del av dessa farhågor grundade sig i oron för de praktiska problem som ett mer omfattande europeiskt polissamarbete skulle kunna medföra. Vad skulle det t.ex. innebära med en EU-polisstyrka som möjligen kunde få verkställande befogenheter? Hur omfattande skulle deras kunskap och förståelse vara för de olika kraven hos varje enskilt land inom EU när det t.ex. gäller regelverket? Många argumenterade därför för ett samarbete som endast skulle innebära utbyte av underrättelseinformation som skulle stödja de nationella myndigheterna (snarare än att de nationella myndigheterna skulle stödja EU-samarbetet) (Santiago, 2000, s.43-45).

1991 lade dock Tyskland fram ett förslag om att man skulle skapa ett sådant organ och trots att ett organ med verkställande befogenheter inte ansågs vara önskvärt så lyckades man komma överens om att skapa ett samarbete inom informationsutbyte (Carrapiço mfl, 2013, s.361; Santiago, 2000, s.43).

Europol etablerades sedan 1992 med Maastricht-fördraget (jmf den Boer, 2012, s.7). Detta satte ett europeiskt polissamarbete på kartan och det började även bli mer allmänt accepterat att det fanns ökade interna hot p.g.a. att man börjat skapa en öppen marknad inom EU utan några direkta invärtes gränser, vilket ökade motiveringen för ett närmare polissamarbete (Carrapiço mfl, 2013, s.360).

1993 skapades Europol Drugs Unit (EDU) som inte hade mandat att själva arrestera men som fick assistera nationella poliskårer i deras brottsundersökningar. EDU hade en relativt liten andel anställda och tanken var främst att det skulle fungera som en tillfällig lösning fram till att Europol-konventionen skulle träda i kraft (Carrapiço mfl, 2013, s.361).

Konventionen som etablerade Europol i Maastrichtfördraget skrevs under 1995 och trädde i kraft 1998. Denna konvention specificerade vad Europol skulle vara, vad organisationen skulle göra samt hur. Varje medlemsstat fick då utnämna en nationell enhet som skulle fungera som en form av mellanhand mellan deras egna myndigheter och Europol. De nationella enheterna skulle dessutom skicka minst en sambandsofficer till Europol för att representera deras nationella myndigheters intressen och medverka till att underlätta samarbetet mellan dessa (Europol 1, 2014; Carrapiço mfl, 2013, s.362; Rozée, 2013, s.373). I Sveriges fall är det Rikskriminalpolisen som har den rollen (Polisen, 2014).

I slutet av 1990-talet skedde det även en del förändringar inom EU som påverkade Europol. Bl.a. utvecklingen angående de interna gränserna vilket även gjorde det lättare för kriminella organisationer att arbeta transnationellt och flytta mellan medlemsstaterna. Man ökade därmed polissamarbetet för att minska risken att kriminella skulle kunna försvinna ur systemet (jmf Carrapiço mfl, 2013, s.360; Europol 1, 2014). Man lade även grunden till det som senare skulle bli Joint Investigation Teams (JITs) för att bekämpa terrorism samt trafficking av droger och människor. JITs är ett utredningsteam som skapas för en viss period med ett specifikt mål, utifrån en överenskommelse med en eller flera medlemsländer och/eller relevanta myndigheter. Andra icke-EU medlemsstater kan även medverka ifall de andra parterna godkänner det (jmf Europol 1, 2014).

Europol blev dock först funktionsduglig 1999 efter att alla medlemsstater godkänt konventionen (Europol 2, 2014; Rozée mfl, 2013, s.373). Deras mandat expanderades då till att även inkludera barnmisshandel, terrorism och pengaförfalskning och Europol fick tillåtelse att gå med i samarbeten med tredje stater och andra internationella samarbeten (Europol 2, 2014).

Redan från början upplevde dock Europol en del svårigheter, bl.a. den ökade organiserade brottsligheten samt den utveckling som skett inom kommunikation och teknologi och Europol arbetade därför mycket med att utveckla sina tekniska förutsättningar (Europol 2, 2014). Under 2001 skedde det även relativt omfattande interna omorganisationer eftersom man byggde ut Europols mandat igen. Efter terroristattacker den 11 september 2001 i USA fick Europol ett utökat kontra-terrorism mandat vilket sedan utökades ytterligare efter terroristattacker i Madrid 2004 (den Boer mfl, 2012, s.2, 8; Rozée mfl., 2013, s.374).

2004 antogs Haagprogrammet och medlemsstaterna uppmanades att låta Europol spela en nyckelroll i bekämpningen av allvarlig transnationell brottslighet och terrorism genom att tillhandahålla Europol med information av hög kvalitet. De uppmanade EUs brottsbekämpande myndigheter att samarbeta nära med organisationen, speciellt när det gällde mer praktiskt samarbete. Man ville på så sätt öka samarbetet när det gäller JITs men det fanns fortfarande en viss försiktighet hos medlemsstaterna kring detta (Europol 2, 2014).

I takt med att EU fick 10 nya medlemmar i maj 2004 fick Europol dels betydligt utökade områden att hantera inom organiserad brottslighet, men även utökad expertis genom tjänstemän från de nya medlemsstaterna. Med Stockholmprogrammet 2010 utökades Europols roll för kontra-terrorism åter igen och ungefär samtidigt förändrades Europols status. Rådsbeslutet i april 2009 ersatte Europolkonventionen och etablerade den nya legala basen för Europol som ett

EU-organ. Detta innebär bl.a. att Europol numera finansieras av den allmänna EU-budgeten istället från bidrag från medlemsstaterna som tidigare (Rozée mfl, 2013, s.374-375; Rådsbeslut, 2009/37/JHA, art. 4).

5.2 Angående Europol och hur de arbetar

Europol är som tidigare nämnt EUs brottsbekämpande organ vars syfte är att arbeta för ett säkrare Europa genom att assistera medlemsstaterna i deras arbete för att bekämpa transnationella brott och terrorism (Carrapiço mfl, 2013, s.358). Huvudkontoret är beläget i Haag och de har nästan 800 anställda som kommer från olika brottsbekämpande organ inom EU. Europol leds för tillfället av Rob Wainwright och de får numera sin budget från den allmänna budgeten som bestäms av Europaparlamentet (jmf Europol 3 & 5, 2014; Rozée mfl, 2013, s.375).

Som jag nämnde tidigare har varje medlemsstat minst en sambandsofficer hos Europol. För tillfället har Europol 150 sambandsofficerare baserade i Haag som kommer från medlemsstaterna men även de icke-medlemsstater som Europol samarbetar med. Målet med detta är att skapa ett mer effektivt samarbete genom att personliga kontakter kan knytas vilket i sin tur kan skapa ett gemensamt förtroende (Europol 3, 2014; jmf Rozée mfl, 2013, s.373).

Själva kärnan i Europols arbete är först och främst analys av information och de skapar regelbundna bedömningar med analyser gällande brott och terrorism inom EU. Europol har även börjat fokusera alltmer på hur underrättelseinformation kan forma polisarbetet i medlemsstaterna och de producerar bl.a. rapporter såsom OCTA som identifierar och bedömer hot, beskriver den organiserade brottslighetens struktur och sättet som den arbetar på samt vilken övervägande typ av brottslighet som påverkar EU. Samt TE-SAT som publiceras årligen och rapporterar om terrorism inom unionen (jmf den Boer mfl, 2012, s.9; Carrapiço, 2013, s.365). Europol har även uppnått en del framgångar med de här rapporterna, eftersom det har lett till ett större inflytande och de används alltmer som en strategisk referens när det gäller organiserad brottslighet och beslutsfattande kring detta (Carrapiço mfl, 2013, s.366-368).

Vilka olika områden som organisationen fokuserar på varierar visserligen från år till år beroende på vad som anses vara relevant för EU. Men deras främsta prioritet är att hantera olika former av transnationell organiserad brottslighet och terrorism. Europol har dock inte själva något mandat att arresteras misstänkta men kan stödja olika brottsbekämpande myndigheter inom EU genom att analysera information och koordinera verksamheten. Medlemsstaterna kan därmed använda detta för att på olika sätt motverka, upptäcka och undersöka brott (Europol 3, 2014).

Det finns dock en del restriktioner som påverkar Europols arbete. De har t.ex. endast mandat att undersöka hot inom EUs gränser och de får dessutom endast arbeta med brott då två eller fler medlemsstater påverkas av den. De kan därmed

inte gå in i djupet på ett brott eller en viss typ av brottslighet som endast drabbar ett land (jmf Rådsbeslut 2009/371/JHA, art.4; Müller-Wille, 2004, s.38-39). Europol får inte heller själva samla in information och är därmed beroende av att medlemsstaterna tillgodoser dem med detta. De huvudsakliga konsumenterna av informationen som Europol analyserar är även medlemsstaternas nationella myndigheter (Cross, 2013, s.391).

Som jag nämnt tidigare har Europol uppnått väldigt olika resultat beroende på vilket område det gäller. När Europol först började arbeta var det i form av Europol Drugs Unit (EDU) med drogrelaterade brott och det är även där de ansetts vara mest framgångsrika. Dels för att de har visat sig ha kompetensen samt haft tid att utveckla sina resurser för att bekämpa den här typen av brottslighet. Medlemsstaterna är även mer villiga att samarbeta med Europol inom detta område samt finansiell brottslighet (Rozée mfl, 2013, s.379-380).

I flera omgångar har Europols mandat gällande kontra-terrorism utökats, men de ses överlag som en svag aktör inom detta område. De nationella poliskåren och underrättelsetjänsterna har varit motvilliga att samarbeta med organisationen ifall Europol inte först bevisat sin kompetens inom området. Vilket leder till en viss problematik, eftersom Europol inte kan bevisa sin kompetens utan att först få förtroendet från medlemsstaterna. Det har även funnits en viss osäkerhet från de nationella poliskåren när det gäller vad Europol faktiskt kan bidra med. Eftersom Europol är beroende av information från medlemsstaterna har detta medfört vissa hinder för deras utveckling (Carrapiço mfl, 2013, s.364).

Nationella brottsbekämpande organ har även i vissa fall varit villiga att använda information från Europol, men sedan valt att hantera det själva eller samarbeta direkt med andra stater (Rozée mfl, 2013, s.378). Poliskulturen har även varit ett hinder för Europol i vissa fall, eftersom polisen inte alltid velat lämna över information som antingen varit svår att få tag på eller som de inte vill dela med andra poliskårer inom EU (Rozée mfl, 2013, s.375).

När det gäller de övriga områdena gällande transnationell organiserad brottslighet har Europol haft varierad framgång. De har arbetat mycket med att marknadsföra JITs för att på så sätt lösa brott på plats i medlemsstaterna, men överlag har poliskårer och olika experter varit kritiska (Europol 2, 2014; Rozée mfl, 2013, s.381). Till stor del för att JITs ansetts vara besvärliga och tidsödande i kombination med att de inte alltid ansetts bidra med så mycket (Rozée mfl, 2013, s.381).

Det är även viktigt att poängtera att brottsbekämpande myndigheter ställer höga krav på precision och fullständighet. Eftersom informationen de hanterar måste kunna leda till att man t.ex. kan gripa misstänkta och få säkra bevis att använda i domstol, samt att det finns ett starkt källskydd (Müller-Wille, 2004, s.19). För övrigt är Europol i förhållande till andra organisationer som hanterar underrättelseinformation väldigt öppen och de poängterar vikten av transparens för att uppnå hög legitimitet och förtroende (Europol 4, 2014).

6 Empiriskt fall: IntCen

6.1 IntCen och dess bakgrund

Till skillnad från Europol har IntCen inte haft en lika lång bakgrund. Föregångaren till IntCen hette SitCen (Joint Situation Centre) och skapades 2002. SitCen bestod från början av representanter från INTDIV (EU Military Staff's division för underrättelse) och PPEWU (Policy Planning and Early Warning Unit) som hade uppgiften att dagligen producera rapporter och sammanfattningar över situationer runt om i världen. Senare skickade dock sju medlemsstater (Frankrike, Tyskland, Italien, Nederländerna, Spanien, Sverige och Förenade kungadömet) varsin analytiker till SitCen men antalet analytiker var ändå väldigt begränsat (jmf Müller-Wille, 2004, s.29).

SitCens arbetsuppgifter och områden växte med tiden och de började komplettera de dagliga situationsrapporterna med generella situationsbedömningar av olika regioner och bedömningar av hot mot EU (inom ramverket för europeisk säkerhets- och försvarspolitik) (Müller-Wille, 2004, s. 29).

I takt med att SitCens arbetsuppgifter ökade så ökade både informationen som gick in i SitCen samt informationen som skickades till analytiker. SitCen fick då både underrättelseinformation från EUMS (European Union Military Staff) samt till viss del information direkt från de nationella underrättelsetjänsterna genom de analytiker de skickat till SitCen. Förutom detta fick de även diplomatrappporter och ibland utvald information från ministrar från EUs medlemsstater och SitCen blev därför punkten där olika typer av nationell underrättelseinformation och "civil" information analyserades och sammanställdes till bedömningar och extern underrättelseinformation (Müller-Wille, 2004, s.29).

Anledningen till att SitCen skapades var syftet att ha en organisation som kunde övervaka och bedöma händelser/situationer runt om hela världen med det grundläggande målet att motverka terrorism. SitCen hanterade externa hot och underrättelseinformation, men hade dock vissa svårigheter p.g.a. deras ökade arbetsområden i samband med en relativt liten andel analytiker eftersom det var svårt för dem att bistå med den externa underrättelseinformation som behövdes hos EUs institutioner (Müller-Wille, 2004, s.29-30).

Huvudansvarig för SitCen var den före detta brittiske diplomaten William Shapcott som spelade en viktig roll i utvecklingen av organisationen. Storbritannien var även bland de första som insåg EUs behov av ett väl fungerande organ som kunde producera extern underrättelseinformation (Cross, 2013, s.392-393; Hertzberger, 2007, s.67).

SitCen bytte sedan namn till IntCen (Intelligence Analysis Centre) år 2011 och den nya huvudansvarige för IntCen är Ilkka Salmi som tidigare var chef för den finska underrättelsetjänsten (Cross, 2013, s.392-393).

6.2 Angående IntCen och hur de arbetar

IntCen skapades för att övervaka och bedöma händelser och situationer i hela världen dygnet runt med fokus på potentiella krisområden, terrorism och spridningen av massförstörelsevapen. Till skillnad från Europol, som endast arbetar med brott inom EUs gränser, så arbetar IntCen med både interna och externa hot och är därmed den enda aktören som hanterar EUs prioriterade områden gällande, försvar, kontra-terrorism och krishantering samtidigt (Cross, 2013, s.389).

IntCen är baserad i Bryssel och har ca 70-80 anställda. Detta inkluderar analytiker både från civil och militär bakgrund och vanligtvis kommer dessa från olika nationella underrättelsetjänster inom EU och arbetar både med dessa samt IntCen (Cross, 2013, s.392-393). Den nuvarande chefen för IntCen är, som tidigare nämnt, Ilkka Salmi och organisationen tillhör EEAS (som är EUs utrikestjänst) och det är även därifrån de får sin budget (jmf EEAS, 2014).

Organisationen består av både beslutsfattande och implementerade organ. Deras huvudsakliga arbetsuppgifter består i att analysera underrättelseinformation och bidra med strategiska bedömningar till EUs beslutsfattare. Det långsiktiga målet är att med strategiska bedömningar bygga ett starkare försvar mot terroristattacker över tid. Varje år producerar IntCen ungefär 100 rapporter varav 40 % behandlar just terrorismbedömningar. De sammanställer även andra rapporter när det gäller internationella kriser under tiden som de växer fram (Cross, 2013, s.393-394; Hertzberger, 2007, s.66).

Inledningsvis så hanterade IntCen endast externa hot men sedan januari 2005 har de även börjat ta emot information gällande interna säkerhetsproblem. Den här utvecklingen kan till stor del förklaras med terroristattacker i Madrid 2004 och den efterföljande reaktionen som ledde till ett ökat fokus på interna säkerhetshot från IntCens sida (Cross, 2013, s.394; Hertzberger, 2007, s.66). De har dock fortfarande ett starkt fokus på externa hot och tidigare studier visar att samarbete kring de externa hoten ofta fungerar bättre, eftersom stater då lättare kan enas (Cross, 2013, s.391)

Det är mellan 17 och 20 medlemsstater inom EU som bidrar med nationell underrättelseinformation till IntCen. Det är därmed inte alla medlemsstater som medverkar men alla får ändå rapporter och analyser från organisationen genom deras ambassadörer i kommittén för utrikes- och säkerhetspolitik. Varje medlemsstat kan dessutom bestämma vem som ska få lov att se informationen som delas och kan t.ex. välja att dölja viss information för EU-parlamentariker med hög säkerhetsnivå (Cross, 2013, s.393).

När en medlemsstat då vill bidra med underrättelseinformation till IntCen sker detta vanligtvis genom deras representant hos IntCen och det finns ett säkert kommunikationssystem för detta inom rådet (även om IntCen inte själva har något eget säkert kommunikationssystem) (Cross, 2013, s.393; Hertzberger, 2007, s.69). IntCen har inte själva något mandat för att samla in underrättelseinformation, åtminstone inte på det traditionella sättet, och får information bl.a. från Frankrike, Tyskland och italienska satelliter samt medlemsstaters diplomatrappporter. Det är även vanligt att information om ursprungskällan och personlig information har tagits bort från underrättelseinformationen som IntCen får från medlemsstaterna för att de ska kunna garantera källskydd (Hertzberger, 2007, s.72). När IntCen inhämtar egen information och skapar underrättelseinformation kommer detta från öppna källor eller direkta observationer i krisområden (Cross, 2013, s.393).

Majoriteten av sitt material får de därmed som OSINT, dvs. information genom media, forum på Internet, regeringsrapporter, kommersiella satellitbilder osv. Några av fördelarna med detta är det faktum att öppna källor inte innebär att man bryter mot någon lag, i den egna staten eller utomlands, och det finns vanligtvis inte samma behov av att skydda källor. Detta gör att OSINT ofta anses vara mer trovärdigt i utbyte av information, eftersom det inte finns samma möjligheter eller incitament för stater att manipulera informationen (jmf Cross, 2013, s.396).

Underrättelsetjänster har alltid involverat hanteringen av både öppna och hemliga källor men den utveckling som har skett under de senaste decennierna, med teknologin och det faktum att Internet nu finns tillgängligt för de flesta runt om i världen, innebär ett allt större fokus på just öppna källor (Cross, 2013, s.395). Det krävs även mer tid och resurser för att kunna sortera, samla in och analysera all den information som finns tillgänglig (Cross, 2013, s.396)

IntCen liknar traditionella underrättelsetjänster framförallt i ett avseende och det är det faktum att organisationen är väldigt hemlighetsfull. De har inte någon hemsida och det är sällan som de ställer upp på intervjuer eller tar plats i media. Hertzberger (2007, s.68) skriver att anledningen till att IntCen är så sluten som organisation är att de vill hålla en låg profil för att öka förtroendet från medlemsstaterna. Anledningen till att de faktiskt kunnat göra detta beror på det faktum att IntCen inte är ett direkt EU-organ såsom t.ex. Europol. Det finns en informell parlamentgrupp som har en viss insyn och tillgång till några av IntCens dokument. Men eftersom medlemsstaten eller källan till informationen kan välja att dölja information för vissa utvalda är det därför lätt att hindra andra att se informationen. Gruppen får inte heller diskutera underrättelseinformationen från IntCen med någon annan, detta bl.a. för att medlemsstaterna är väldigt kritiska mot att Europaparlamentet ska få mer insyn. Samtidigt är det viktigt att vara medveten om att många även kritiserar IntCen för att de är så hemlighetsfulla med tanke på att de får resurser från EU (Cross, 2013, s.400).

För övrigt poängterar Hertzberger (2007, s.72) även hur viktiga de personliga kontakterna mellan de olika nationella tjänstemännen som placerats hos IntCen är och har varit för att gynna utbytet av information.

När det gäller intern underrättelseinformation har IntCen haft ett starkt inflytande på policy när det gäller kontra-terrorism och hur man motverkar rekrytering till terroristgrupper. IntCens analyser används av EUs beslutsfattare för att utveckla handlingsplaner och policyrekommendationer. IntCen har även visat framgångar gällande extern underrättelseinformation genom att de har påverkat EUs verksamhet när det gäller krishantering och har förbättrat EUs möjligheter att reagera och agera fortare. Vilket därmed även förbättrar förutsättningarna för EU att ha en gemensam politik och ”röst” när det gäller gemensam utrikespolitik (Cross, 2013, s.394).

Viktigt att ha i åtanke är dock att IntCens struktur och roll fortfarande är under utveckling och de kommer eventuellt att arbeta mer med policyrekommendationer snarare än bara underrättelseanalys framöver. Men än så länge är det oklart exakt hur organisationen kommer att utvecklas (Cross, 2013, s.394).

7 Intervju med Rikskriminalpolisen

Följande material är utvald från en intervju genomförd över mail med en kvinnlig jurist på ”Enheten för Internationellt Polisarbete” vid Rikskriminalpolisen och ska ses som ett komplement till den övriga empiridelen angående Europol.

7.1 Hur informationsutbytet går till mellan Europol och Rikskriminalpolisen

Intervjupersonen berättade att ”Europol National Unit” i Sverige är uppdelad på två av Rikskriminalpolisens enheter. Dessa är ”Enheten för Internationellt Polisarbete” (IPO) som hanterar löpande informationshantering till och från SIENA (som är Europols säkra kommunikationskanal) samt Kriminalunderrättelsetjänsten som vidarebefordrar underrättelseuppgifter till Europols databaser. Kravet för att kriminalunderrättelser ska få föras över till Europol är att de först lagts in i det nationella kriminalunderrättelseregistret (KUR), att det är information som innefattas av Europols mandat samt att det är av gränsöverskridande karaktär, dvs. att det påverkar två medlemsstater eller fler. Rikskriminalpolisen är även den enda enhet i Sverige som har rätt att lägga in information i Europols informationssystem (EIS).

7.2 Vilken information utbyter man inte och varför?

Intervjupersonen svarade att det finns en hel del information som inte utbyts av olika skäl. Ifall informationen berör brott som endast har nationella kopplingar eller som inte anses vara av tillräcklig allvarlig karaktär så delas den inte med Europol.

Hon skrev dessutom att när det gäller den svenska polisen så har de inte alltid kunskapen om de möjligheter som finns inom ramen för ett samarbete med Europol samt internationellt samarbete i sin helhet. Därmed finns det fortfarande ett behov av informationskampanjer för att informera svensk polis om Europol, dess organisation och vad de kan bistå de nationella myndigheterna med.

Slutligen så diskuterade intervjupersonen att det finns vissa situationer då svenska utredare inte vill dela med sig av informationen i deras egna operativa ärenden av olika anledningar. Hon poängterade därmed även vikten av reciprocitet i samarbetet. Ifall de nationella myndigheterna i Sverige inte själva

delar med sig av den egna informationen så kommer inte andra medlemsstater inom Europolsamarbetet att vilja dela med sig av sin information till svensk polis eller de andra brottsbekämpande myndigheterna inom Sverige. Rikskriminalpolisen har visserligen som uppgift att uppmuntra de svenska myndigheterna att dela med sig av sin information men kan inte tvinga dem att göra det.

8 Avslutande diskussion

En av de största skillnaderna mellan Europol och IntCen, när det gäller hur de båda organisationerna arbetar, är att Europol hanterar mer ”känslig” information jämfört med IntCen som främst analyserar OSINT. Nationella brottsbekämpande myndigheter har högre krav på att informationen som hanteras hålls hemlig och det krävs även att informationen har samlats in på ett lagligt sätt vilket ställer högre krav på Europol.

Detta i sig kan kopplas både till tankar om spelteori, absoluta fördelar samt teorin om antalet aktörer. Som jag diskuterade tidigare i texten om Europol är de brottsbekämpande myndigheterna motvilliga att samarbeta med organisationen och utbyta information ifall Europol inte först visat vad de faktiskt kan bidra med till verksamheten. Samt att en del av motvilligheten även grundar sig i att de inte alltid har tillräcklig kunskap om Europol. Ifall vi då utgår ifrån att de nationella myndigheterna som har hand om den här känsliga informationen tänker strategiskt inför ett eventuellt utbyte av information, så kan man dra slutsatsen att de först vill försäkra sig om de absoluta fördelar de får av samarbetet. Ifall de nationella myndigheterna då väger risken för att informationen sprids eller används för andra syften mot att de inte vet exakt vad Europol kan bidra med, så kan detta påverka förtroendet för organisationen samt sannolikheten för samarbete.

Eftersom Europol även är betydligt mer beroende av information från medlemsstaterna drabbas de därmed hårdare ifall de brottsbekämpande myndigheterna inte känner tillräckligt förtroende och avviker från samarbetet eller delar med sig av bristfällig information. Detta kan även kopplas till oron för att andra stater inte delar med sig av information och därmed får ökade relativa fördelar, medan den egna staten eller myndigheten förlorar inflytande.

IntCen däremot hanterar främst information från öppna källor samt information som inte innehåller personlig information, vilket förmodligen bidrar till att det inte krävs lika mycket förtroende för att utbyta den informationen. Överlag anses det inte finnas lika stora incitament för aktörer att sprida missvisande information då de kommer från öppna källor som är allmänt tillgängliga vilket gör att den inte anses vara lika kontroversiell. IntCen arbetar även främst med externa hot som kan vara lättare att enas kring.

Man kan här även dra paralleller till epistemiska samfund. Även om kontakterna mellan de olika analytikerna och tjänstemännen som är situerade hos IntCen kanske inte kan räknas som ett direkt epistemiskt samfund, så kan man dra slutsatsen att de förmodligen har det lättare att byta information med varandra. Eftersom OSINT inte i lika hög grad kräver att de nationella auktoriteterna först godkänner utbytet, så har de förmodligen lättare för att marknadsföra fördelarna av ett samarbete samt därmed påverka dess kvalitet.

Medan de sambandsofficerare som finns hos Europol, som empirin och intervjun visade, endast kan informera och uppmuntra de nationella myndigheterna att tillgodose Europol med information.

Ett sätt som Europol har försökt anpassa och utveckla arbetet efter behoven är med hjälp av JITs. Detta i sig kan, som teorin om antalet aktörer diskuterade, användas för att minska antalet aktörer genom att dela upp samarbetet i mindre grupper för att hantera ett specifikt fall. Men även i de fallen har Europol upplevt fler svårigheter, eftersom poliskårer i många fall ansett det vara för tidsödande samt inte ansett att de absoluta fördelarna är tillräckligt höga.

Det faktum att Europol har en betydligt längre bakgrund än IntCen kan även tänkas ha påverkat. Även om Europol blev funktionsduglig först 1999 så började man lägga grunderna för ett samarbete betydligt tidigare, då man även hade en annan syn på internationella relationer vilket formade samarbetet. Europol och dess sätt att arbeta har sedan dess utvecklats och deras mandat har ett flertal gånger byggts ut, men eftersom det, enligt organisationsteori, finns en viss inneboende tröghet i organisationer som har funnits länge så kan även det förklara en del av svårigheterna. Eftersom det kan vara svårt att med formella styrmekanismer förändra sättet som en organisation arbetar och det kan även vara svårt att förändra Europols förhållande till de nationella myndigheterna då det redan skapats en viss bild av vad Europol är och vad de kan bistå med.

IntCen skapades därmed i en miljö med andra internationella regimer och ett annat perspektiv på vikten av internationellt samarbete. Det verkar därmed som att IntCen och dess förste chef hade större möjlighet att forma organisationen utifrån de aktuella behoven.

Även organisationskulturen inom de olika nationella myndigheterna har ett inflytande för Europols förutsättningar. Som bl.a. Rozée och intervjun visade så finns det till viss del en motvillighet bland de brottsbekämpande myndigheterna att dela med sig av information som tagit lång tid att samla in eller som man kanske inte vill dela med sig av till andra länder. Eftersom Europol är beroende av information från medlemsstaterna har de endast förutsättningar att bli så bra som medlemsstaterna tillåter dem att bli, genom kvaliteten på information de delar med sig av samt hur väl de använder Europols resurser.

Ytterligare en intressant aspekt är det faktum att Europol och IntCen har valt två olika strategier för att vinna medlemsstaternas förtroende. Europol har valt att vara väldigt öppen som organisation, vilket även krävs av dem p.g.a. den typ av arbete de sysslar med. Medan IntCen haft möjligheten att vara betydligt mer sluten, vilket man kan argumentera för har ett negativt inflytande på dess demokratiska legitimitet, men samtidigt ses som en fördel av många medlemsstater. Eftersom det minskar insynen och därmed kan tänkas minska riskerna och öka fördelarna.

9 Slutsats och sammanfattning

De slutsatser vi kan dra från jämförelsen av Europol och IntCen är först och främst att vilken typ av information som hanteras, samt hur känslig denna är, till stor grad påverkar medlemsstaternas incitament att samarbeta. Eftersom IntCen främst hanterar underrättelseinformation som kommer från öppna källor innebär det att informationen inte är lika kontroversiell och fördelarna av ett samarbete anses därmed större än nackdelarna. Den här typen av information kräver inte heller de nationella myndigheternas godkännande i samma grad vilket underlättar samarbetet för de nationella tjänstemän som arbetar med IntCen.

Europol hanterar mer känslig information och man kan därmed dra slutsatsen att bl.a. det höga antalet aktörer som är inblandade kan ha en avskräckande effekt. De brottsbekämpande myndigheternas respektive organisationskultur spelar även en viktig roll. Eftersom utredare varit motvilliga att dela med sig av information som tagit lång tid att samla in eller som man av olika anledningar inte vill dela med sig av till andra medlemsstater. I vissa fall saknar även de nationella myndigheterna kunskapen om vad Europol kan bidra med och väljer att inte använda organisationens kompetens p.g.a. detta. Eftersom Europol är betydligt mer beroende av medlemsstaterna för att få information med hög kvalitet (för att även själva kunna genomföra ett bra arbete) drabbas de därmed hårdare i de fall medlemsstaterna inte samarbetar.

Europol har även en betydligt längre bakgrund än IntCen och grunderna för organisationen lades då internationella relationer präglades av en större misstänksamhet gällande internationellt samarbete. Även om Europol har utvecklats sedan dess så kan detta förmodligen förklara en del av svårigheterna samt det faktum att det kan ta lång tid för de olika nationella myndigheterna att anpassa sig och förändra sin syn på Europol och dess roll. IntCen skapades däremot i en annan tidsanda vilket pekar på att de haft större möjlighet att forma sitt arbete efter de behov som finns idag. IntCen har även valt att vara betydligt mer sluten som organisation, vilket kan tänkas ha bidragit till ett ökat förtroende.

Ytterligare aspekter som hade varit intressanta att studera är t.ex. maktasymmetri genom att undersöka vilka medlemsstater som har varit drivande i olika frågor och hur det kan ha påverkat. Samt hur olika medlemsstater förhåller sig till internationellt samarbete med utbyte av underrättelseinformation, varför är vissa mer villiga att samarbeta än andra? Eller att jämföra det europeiska säkerhetssamarbetet med något annat liknande internationellt utbyte.

10 Bilaga 1

10.1 Frågor till Rikskriminalpolisen

Skulle du kunna berätta lite kort om dina arbetsuppgifter?

Hur fungerar utbytet av information med Europol och vilken roll har Rikskriminalpolisen i samarbetet?

Vilka områden och vilken information är det som ni prioriterar och varför?

Finns det någon skillnad mellan formella och informella kontakter inom samarbetet?

Finns det någon information som ni inte utbyter och varför i så fall?

11 Referenser

11.1 Tryckta källor:

Axelrod, Robert, 2006. *The evolution of cooperation*. Rev. ed. New York: Basic Books

Cornell, Svante – Niklas Swanström, 2006. ”Transnationell brottslighet – ett säkerhetshot?” i *KBM:s forskningsserie*, nr 10

Cross, Mai’a K. Davis, 2013. ”A European Transgovernmental Intelligence Network and the Role of IntCen” i *Perspectives on European Politics and Society*, vol. 14, no. 3, s. 388-402

Carrapiço, Helena – Florian Trauner, 2013. ”Europol and its Influence on EU Policy-making on Organized Crime: Analyzing Governance Dynamics and Opportunities” i *Perspectives on European Politics and Society*, vol 14, no. 3, s. 357-371

den Boer, Monica – Irina Wiegand, 2012. ”Policing the Perilous Euroland: Countering Terrorism and Radicalization in Europe” i *Pakistan Journal of Criminology*, vol. 3, no. 3, s. 1-19

Esaiasson, Peter – Giljam, Mikael – Oscarsson, Henrik – Wängnerud, Lena, 2012. *Metodpraktikan: Konsten att studera samhälle, individ och marknad*. Stockholm: Norstedts juridik

Grieco, Joseph M., 1988. ”Realist Theory and the Problem of International Cooperation: Analysis with an Amended Prisoner’s Dilemma Model” i *Journal of Politics*, vol. 50, no. 3, s. 600-624

Hertzberger, Eveline R., 2007. ”Counter-terrorism intelligence cooperation in the EU”, *European Foreign and Security Studies Program UNICRI*

Hough, Peter, 2013. *Understanding global security*. Third edition. Milton Park, Abingdon, Oxon: Routledge

Jacobsen, Dag Ingvar & Thorsvik, Jan (2008). *Hur moderna organisationer fungerar*. 3., [rev.] uppl. Lund: Studentlitteratur

Keohane, Robert O., 1986. ”Reciprocity in international relations” i *International Organization*, vol. 40, no. 1, s. 1-27

Mintz, Alex - DeRouen Jr, Karl, 2010. Understanding Foreign Policy Decision Making. Cambridge: Cambridge University Press

Munton, Don – Karima Fredj, 2013. ”Sharing Secrets: A Game Theoretic Analysis of International Intelligence Cooperation” i *International Journal of Intelligence and Counterintelligence*, vol. 26, no. 4, s. 666-692

Müller-Wille, Björn, 2004. ”For our eyes only? Shaping an intelligence community within the EU” i *Occasional Paper 50*, Paris, European Union Institute for Security Studies.

Müller-Wille, Björn, 2008. ”The Effect of International Terrorism on EU Intelligence Co-operation” i *JCMS*, vol. 46, no. 1, s. 49-73

Oye, Kenneth A., 1985. ”Explaining Cooperation under Anarchy: Hypotheses and Strategies” i *World Politics*, vol. 38, no. 1, s. 1-24

Rozée, Stephen – Christian Kaunert – Sarah Léonard, 2013. ”Is Europol a Comprehensive Policing Actpr?” i *Perspectives on European Politics and Society*, vol. 14, no. 3, s. 372-387

Santiago, Michael, 2000. *Europol and police cooperation in Europe*. Lewiston, N.Y.: Edwin Mellen

Snidal, Duncan, 1991. ”Relative Gains and the Pattern of International Cooperation” i *The American Political Science Review*, vol. 83, no. 3, s. 701-726

Teorell, Jan & Torsten Svensson, 2007. *Att fråga och att svara: samhällsvetenskaplig metod*. 1. uppl. Stockholm: Liber

Yin, Robert K., 2003. *Case Study Research: Design and Methods*. 3 uppl. Thousand Oaks: Sage Publications

Walsh, James I., 2006. ”Intelligence-Sharing in the European Union: Institutions Are Not Enough” i *Journal of Common Market Studies*, vol. 44, no. 3, s. 625-643

11.2 Elektroniska källor:

EEAS, European External Action Service, 2014. URL: http://eeas.europa.eu/background/organisation/index_en.htm. Hämtdatum: [2014-05-21]

Europol 1, 2014. URL: <https://www.europol.europa.eu/content/page/history-149>. Hämtdatum: [2014-05-21]

Europol 2, 2014. URL: <https://www.europol.europa.eu/content/page/first-years>. Hämtdatum: [2014-05-21]

Europol 3, 2014. URL: <https://www.europol.europa.eu/content/page/about-us>.
Hämtdatum: [2014-05-21]

Europol 4, 2014. URL:
<https://www.europol.europa.eu/content/page/europol%E2%80%99s-priorities-145>.
Hämtdatum: [2014-05-21]

Europol 5, 2014. URL:
<https://www.europol.europa.eu/content/page/organisational-structure-157>.
Hämtdatum: [2014-05-22]

Polisen, 2014. URL: <http://polisen.se/Om-polisen/Organisation/Rikskriminalpolisen/>. Hämtdatum: [2014-05-21]

Rådsbeslut 2009/371/JHA. URL:
https://www.europol.europa.eu/sites/default/files/council_decision.pdf.
Hämtdatum: [2014-05-21]